

<i>preek</i>	26 mei 2022 (Hemelvaartsdag)
<i>thema</i>	Christus bidt met je mee
<i>tekst</i>	Joël 2:17 BGT: “Priesters, ga naar de tempel en bid bij het altaar: ‘Heer, red ons, want wij zijn uw eigen volk. Andere mensen lachen ons uit en vragen waarom u niets doet.’”
liturgie:	
<i>gezongen votum, groet, amen</i>	DNP Psalm 68:3a+5b,6a+9b (O God, toen U vol majesteit)
<i>gebed =</i>	Kinderopwekking 328: Koning over alles (https://www.youtube.com/watch?v=N192VX5wdx8)
<i>lezen Joël 2:1-17 BGT</i>	
<i>preek</i>	Sela: Hemelvaart (Heer, we kijken omhoog; https://www.youtube.com/watch?v=4ga5GbQ5ld8)
<i>gesproken gebed afgewisseld met</i>	LvdK Gezang 285 (Geef vrede, Heer, geef vrede)
<i>collecte</i>	Kerkboek 211 (Wij knielen voor uw zetel neer)
<i>zegen met gezongen amen</i>	

Hemelvaart en Pinksteren horen bij elkaar.

Met Pinksteren zorgt God dat zijn mensen compleet overspoeld worden door zijn Geest. Je wordt er helemaal vol van. Dat is zo bijzonder! Joël heeft het aangekondigd. Hoe het precies zou gaan, wist hij niet want dat had God hem niet verteld. Maar hij mocht wel aankondigen dat Gods Geest *ook voor jou* is. Dat is Pinksteren: God die super royaal is met het uitdelen van zijn Geest. Gods Geest is niet meer bestemd voor enkelingen maar voortaan wordt iedereen erdoor overspoeld. Wat zal Joël daarnaar verlangd hebben! Pinksteren.

Maar Pinksteren staat niet op zichzelf. De hemelvaart van Jezus gaat daaraan vooraf. Jezus gaat terug naar zijn Vader in de hemel en Hij wordt daar met open armen ontvangen. Hij is helemaal welkom! Ook als mens is Hij helemaal welkom! Dankzij Hem wordt het Pinksteren.

Hemelvaart en Pinksteren worden in het Nieuwe Testament aan elkaar gekoppeld: Gods Zoon gaat naar de hemel; Gods Geest gaat naar de aarde.

Vind je dat nou ook terug bij Joël?

Niet rechtstreeks.

Maar uit Joël 3 wordt wel duidelijk dat aan Pinksteren iets voorafgaat. Wat dan? Als je begint te lezen in de profetieën van Joël, dan kom je allerlei ellende tegen. Vreselijk. Maar daarna komt er ook een gebed, een gebed van de priesters. Ze krijgen de opdracht om naar de tempel te gaan en daar te bidden bij het altaar. Ze moeten bidden: *Heer, red ons, want wij zijn uw eigen volk. Andere mensen lachen ons uit en vragen waarom u niets doet* (Joël 2:17). Dat gebed gaat vooraf aan Pinksteren.

Het gebed van de priesters verwijst naar Jezus Christus die bij God in de hemel bidt, die met jou mee bidt.

We lezen nu Joël 2 vers 1-17.

Alarm! Dat is niet om je bang te maken.

Een tijdje terug zag ik op tv een vrouw uit Kiev die vertelde dat ze een telefoongesprek had gehad met haar vader in Moskou. Ze liep door de straten van Kiev, al bellend met haar vader. Het luchtalarm ging af en haar vader hoorde dat, via de telefoon van zijn dochter. Zij wist dat er elk moment een Russische raket kon neerkomen. Maar haar vader ontkende dat. Hij zei dat de regering in Oekraïne haar alleen maar bang wilde maken. Er

kwamen echt geen Russische raketten neer op Kiev. Ze hoefde echt niet een schuilkelder in te gaan. Dat was nergens voor nodig.

Het gesprekje met haar vader was heftig voor haar. Hij ontkende gewoon het gevaar. Hij dacht dat hij het beter wist dan zijn dochter die er middenin zat. Hij zag het luchtalarm als bangmakerij.

Alarm! Dat is om je te waarschuwen.

Misschien ligt het land er nu vredig bij. En je zit vast niet te wachten op een ramp. Maar je bent heel dom bezig als je het alarm niet serieus neemt. Het alarm is bedoeld om je in actie te brengen. Als er hoog water wordt verwacht, worden de dijken extra in de gaten gehouden; eventueel worden de bewoners geëvacueerd. Als ergens een extreme orkaan wordt verwacht, spijkeren de mensen planken voor de ramen. Bij luchtalarm zoek je een schuilkelder op.

Zo slaat Joël alarm!

Het land is net zo mooi als de tuin van Eden; het lijkt het paradijs wel. Iedereen heeft het idee dat het veilig is in het land en dat er niks kan gebeuren. Het is allemaal heel prettig want het leven is goed.

Maar dan komen er sprinkhanen. Joël heeft het daar eerder al over gehad, maar hij begint er opnieuw over. Er komen sprinkhanen. Als ze voorbij zijn, is er van dat hele prachtige land niks meer over. Alles is net zo dood als in de woestijn.

Die sprinkhanen lijken wel paarden. Ze komen er aan en dat maakt zo'n eng geluid. Het klinkt of er strijdagens aan komen ratelen. *Niets* houdt hen tegen. Ze gaan maar door. Ze lopen elkaar niet in de weg. Iedereen gaat rechthoek. Ze klimmen en ze springen. Ze gaan over het land. Ze tasten de stad aan. Ze vernietigen alles.

Wil Joël je bang maken? Nee! Hij wil je waarschuwen. Wees goed voorbereid want Gods dag komt eraan!

Dat leger van sprinkhanen, dat is zo eng. Als je één sprinkhaan weet te doden, dan wordt de lege plaats direct weer opgevuld door een andere sprinkhaan. De opmars gaat gewoon verder. Je kunt niks beginnen tegen dat leger.

En weet je wat nog het meest beangstigende is? De aanvoerder van dat verschrikkelijke leger ... is *God*. De sprinkhanen (gigantisch bedreigend) doen wat *Hij* wil. Vreselijk. De aarde beeft; de zon en de maan verliezen hun licht; de sterren doven uit. *De dag dat de Heer komt, zal verschrikkelijk zijn. Niemand zal dan in leven blijven* (vers 11).

Hoe kun je je op zoiets voorbereiden?

Moet je deze ramp maar *dapper* afwachten? Wie zich zo opstelt, wil niet toegeven aan de dreigementen van God. Je gaat moedig in verzet, tegen God (al denk je waarschijnlijk dat er geen god is).

Moet je deze ramp misschien *bang* afwachten? Wie zich angstig gedraagt, hoopt dat het toch nog meevalt. Maar zeker weten doe je het niet. Je zit continu in angst. Gods woede kan elk moment tegen je losbarsten en dan ben je er geweest.

Of doe je er beter aan om deze ramp *kruiperig* af te wachten? Wie deze houding kiest, stelt zich heel gedwee op. Zo iemand gaat huilend over de grond kruipen en laat merken dat hij alles wel wil doen als hij maar blijft leven.

Of wil je misschien *strijdbaar* de sprinkhanen afwachten? Dat je neproofvogels ophangt in de hoop dat die de sprinkhanen afschrikken. Of dat je met heel veel mensen naar de akkers gaat om de sprinkhanen weg te slaan.

Gedraag je niet dapper of angstig of kruiperig of strijdbaar. Joël wijst een andere richting.

Kom terug bij God, je Schepper, je Redder, je Trooster! Geef je maar gewonnen aan God! God wil dat zijn volk eerst maar eens naar Hem luistert. Hij zegt erbij: *Dat moeten jullie niet alleen beloven, maar ook echt doen* (vers 12). Je kunt niet alles snappen van God. Neem maar in je op wat God zegt. En doe er naar. Dan zul je merken dat het je goed zal doen, jou persoonlijk en jullie als volk. Daar begint een goeie voorbereiding op

de dag van God: Pinksteren bijvoorbeeld en ook de wederkomst van Christus.

Ontdek wie God is! Hij zegt van zichzelf: *Ik ben vol liefde en geduld. Ik ben trouw, en ik houd er niet van om mensen te straffen* (vers 13). Ik ben zo blij dat God dat erbij zegt, al in het Oude Testament. Dat maakt het aantrekkelijker om je gewonnen te geven aan God.

Ga naar de tempel! (Dat is de oproep die Joël aan zijn volksgenoten doet). Hoor hoe de priesters bidden: *Heer, red ons* (vers 17). In de dagen van Joël moeten de mensen bij een gebouw in Jeruzalem zijn. En daar zien ze iets heel verdrietigs: de priesters staan met lege handen want ze hebben niets om te offeren aan God. Maar ze bidden en ze vragen aan God om hen te sparen. In onze tijd moeten we niet bij een gebouw in Jeruzalem zijn. Gelukkig hoeven we nu niet op reis te gaan naar Jeruzalem; waar we ook wonen, overall mogen we naar Jezus gaan. We mogen ons richten op Jezus Christus die naar de hemel is gegaan. Hij is zo'n geweldige priester! Hij staat niet met lege handen want Hij heeft zijn eigen bloed bij zich, zijn bloed waardoor er voor ons eindeloos veel genade is. Zo is Hij bij God in de hemel en bidt Hij met ons mee als wij bidden:

Heer, red ons.

Waarom zou God zijn mensen moeten redden? Bij Joël lees je twee argumenten:

Heer, red ons, want wij zijn uw eigen volk (vers 17). Dat is het eerste argument.

De priesters hebben zelf niets te bieden. Ze staan met lege handen want ze hebben niets wat ze zouden kunnen offeren. Maar ze zijn er.

Ze hebben het volk bij elkaar gehaald op de berg Sion (dus vlakbij de tempel). Ze hebben zich ervoor ingezet om het *hele* volk bij elkaar te krijgen. Aan niemand is ontheffing verleend. Dat is opvallend want volgens de wet van Mozes worden bepaalde mensen vrijgesteld. Als er oorlog gevoerd moet worden, hoeft lang niet iedereen mee. Er worden dan allerlei vrijstellingen gegeven:

- (1) Wie net een huis heeft gebouwd, hoeft niet mee.
- (2) Wie net een wijngaard heeft geplant, hoeft niet mee.
- (3) Wie op het punt staat te trouwen, hoeft niet mee (Deut. 20:5-7).
- (4) Wie net getrouwd is, hoeft niet mee (Deut. 24:5).

Maar *nu* moet iedereen komen. Zelfs de bruidegom en de bruid mogen niet thuis blijven. Ze moeten zich klaar maken, *ook* zij. Ze moeten *allemaal* komen.

Tsja, daar staan de priesters. Normaal gesproken zouden zij nu aan het werk gaan: een dier slachten en dat dier verbranden als een offer voor God. Maar nu kan dat niet want ze hebben niets. Dat geeft een intens verdriet. Ze voelen zich machteloos. Als je niks te bieden hebt, zou God dan nog iets voor hen willen doen? Waarom zou God hen eigenlijk moeten redden? Hij heeft zo toch helemaal niets aan hen. 'O God, al die mensen horen toch bij U! Aan al die mensen hebt U beloofd dat U hun God zou zijn! dat U voor hen zou zorgen!' Dat zeggen ze tegen God. Geweldig! dat ze *dat* mogen zeggen! Zo zijn ze echte priesters, mensen die het volk naar God leiden en God vragen om het volk liefdevol te ontvangen.

Daar komt nog een tweede argument bij: *Andere mensen lachen ons uit en vragen waarom u niets doet* (vers 17).

In de Bijbel kom je dit argument vaker tegen. Blijkbaar is het een goed argument. Je mag een beroep doen op Gods 'eergevoel'. 'O God, als U uw eigen mensen niet redt, dan maakt U zichzelf belachelijk! dan gaat iedereen zeggen dat U een god van niks bent! een machteloze god! een god die wel van alles roept maar niets klaarmaakt!' Weet je: daar is God gevoelig voor. Hij zetelt niet onbewogen ver boven ons. Het lot van zijn mensen gaat Hem aan het hart. Zijn goede naam heeft Hij gekoppeld aan onze toekomst, aan onze redding, aan ons geluk. Bijzonder hè?

De twee argumenten van Joël zijn al voldoende voor God.

Als de priesters dat gaan bidden, krijgt God medelijden met zijn mensen en redt Hij hen. Dat kun je lezen in vers 18 van Joël 2: *De Heer zal medelijden krijgen met de mensen*

van zijn volk, en hij zal hen redden. Na al die jaren waarin het volk niets van God wilde weten, na al die jaren waarin het volk zoveel gedaan had wat tegen Gods wil was, na al die jaren waarin God steeds weer met waarschuwingen kwam waar de mensen zich niets van aantrokken, na al die jaren zegt God *niet*: ‘Het is over en uit. Ik ben helemaal klaar met jullie’. Na al die jaren krijgt God toch medelijden met de mensen van zijn volk! en redt Hij hen toch!

Kun je nagaan wat er gebeurt nu Christus in de hemel is en meebidt! God luistert daarnaar. Zeker weten!

Amen!